

Pastorale brief

Editie 13 - 2 december 2020

Parochies H. Norbertus, H. Christoffel en Thomas a Kempis

Verwachten en waken in 2020

Pastoor Ton Huitink

Advent

De betekenis van Advent is bekend: verwachten, uitzien naar... Heel dit jaar 2020 leven we al met een verwachting en zien we uit naar het begin van het einde van de Corona-pandemie. Aan het begin van de Adventstijd worden wij uitgenodigd om ons vertrouwen te stellen op het Kind dat geboren gaat worden. Het kind dat we kennen als onze Verlosser, Bevrijder en Vrededorst. Het zijn lastige namen als we ons vastklampen aan de tijd waarin we leven. Lastig als we de moed laten zakken en de hoop laten varen. We lopen het risico op die manier ook het vertrouwen in onze naaste en in onszelf te verliezen. Dat laten we toch niet gebeuren?!

Verlangen

In deze vier weken van Advent worden we op bijzondere wijze

geholpen om overeind te blijven door de profeet Jesaja. Wekelijks horen we over de profeet die in vele aankondigingen het volk een hart onder de riem stak. Dat volk leefde onder het juk van armoede, uitsluiting, onderdrukking en verdeeldheid.

De profeet Jesaja
(Icoon van Liesbeth Smulders)

Het volk van Israël stond in Jesaja's tijd zwaar onder druk en werd van alle kanten belegerd

en belandde uiteindelijk in ballingschap in Babylonië. Hoewel de profeet zo'n zeven eeuwen voor Christus leefde, kun je in al zijn profetieën het verlangen herkennen naar vrede en gerechtigheid, naar Jezus Messias.

Vier thema's

De lezingen die wij in de Advent uit zijn bijbelboek krijgen aangeboden, kunnen worden samengevat met vier heldere thema's:

1 Kom!

Wacht niet passief af, maar begin de reis door te leven in het licht van de Heer (Jes. 2,1-5).

2 Durf te dromen!

Uit Jesse's stam zal een nieuwe koning voortkomen. Een wolf legt zich neer naast een lam, kalf en leeuw zullen samen weiden en een kleine jongen zal ze hoeden (Jes. 11,1-10).

3 Wees sterk en vrees niet!

We kijken uit naar de komst van Christus, te beginnen in ons eigen hart. Christus die de aarde heelt, met al wat leeft (Jes. 35,1-6a.10).

4 God is met ons!

Een jonge vrouw is zwanger en baart een zoon die zal heten: God-met-ons (Jes. 7,10-14).

Met Kerstmis zullen we horen over het heldere Licht en over diepe vreugde beleven. Alles wat we tot dan hebben gehoord, bereikt het hoogtepunt. Het volk leeft niet langer in duisternis en ziet een schitterend licht. Zij die in het donker wonen, worden door een helder licht beschenen (Jes. 9,1-3,5-6). Het is aan ieder van ons om de profetieën van Jesaja zo te leven en te beleven, dat ze ons niet laten zwijgen, zwoegen en zweten, maar doen

opstaan en leven met vreugde en dankbaarheid.

Werkelijkheid van alle dag

Daarmee wordt de werkelijkheid van iedere dag niet weggepoetst en evenmin ontkend. Integendeel, juist door ons deze woorden van Jesaja eigen te maken als 'handvat', kunnen we ons en onze naasten bemoedigen en steunen. Het vraagt vaak veel van ons. We zijn zo gewend geraakt aan ons eigen kennen en kunnen. Dit jaar hebben we moeten erkennen dat er eigenlijk nog zoveel is waar we amper of geen grip op kunnen krijgen. Het is aan ons om te durven vertrouwen op dat wat ons door Jesaja en de andere profeten is aangereikt. Het zijn geen woorden als praatje voor de vaak. Wat door hen is uitgesproken, is waarheid geworden. Dat horen we op 1e Kerstdag: het Woord is Vlees geworden en heeft onder ons gewoond (Joh. 1). Ook in 2020 wordt het Kerstmis. Met of zonder Corona, want God laat niet varen het werk van Zijn Handen (Ps. 138,8).

Wens

Mede namens mijn collega's in het pastoraal team wens ik u een goede opgang naar Kerstmis 2020.

Ontmoeting met de Chaldeeus Katholieke gemeenschap

Jaap Scholten, priester

Irak

In onze parochies komen we met enige regelmaat mensen tegen van Irakese afkomst. Veelal behoren deze mensen tot de

Chaldeeus Katholieke Kerk. Na de oorlog van 2003 hebben velen van hen een goed heenkomen gezocht buiten Irak, omdat het voor hen daar niet meer veilig was. Er zijn in Nederland enkele duizenden mensen die tot de Chaldeeus Katholieke gemeenschap behoren. Zij leven verspreid over het hele land en hebben wel enkele eigen kerken; maar vanwege de afstand daar naartoe zien we hen ook vaak in de vieringen van onze parochies. En dat kan ook: de Chaldeeus katholieken behoren tot de Rooms-katholieke Kerk.

Oude wortels

Vanaf de zestiende eeuw hebben grote groepen Irakese christenen zich bij de Rooms-katholieke Kerk aangesloten. Het christendom heeft in Irak al heel vroeg wortel geschoten. Naar verluud heeft de apostel Thomas daar het christelijke geloof als eerste verkondigd. Maar de verbondenheid van Irak met het christelijke geloof heeft nog veel oudere wortels. We kunnen dan denken aan de drie Koningen.

Maar ook aan de profeet Jona, die de bewoners van de stad Nineve tot bekering wist te brengen. En, nog veel ouder: aartsvader Abraham, die vanuit Ur der Chaldeeën gehoor gaf aan de roepstem van God om Hem te gaan volgen. Met

de christenen van Chaldeeus Katholieke huize in Nederland komen we als katholieke pastores met enige regelmaat in contact wanneer één van hen de eerste communie doet, bij een huwelijk. Of, zoals recentelijk, bij

een overlijden.

Groot verdriet

Een jongen van 13 jaar uit Kampen die tijdens een gymnasietiekles onwel werd en overleed. Een enorm groot leed; vooral voor zijn ouders. Voor ons als gewone mensen onbegrijpelijk dat zoiets kan gebeuren; Gods wegen zijn ondoordringbaar. Het leed, dat de familie Aletm te dragen heeft bij het veel te vroege overlijden van hun zoon Karam, is onbeschrijfelijk groot. Gelukkig kunnen zij steun vinden bij de Chaldeeus Katholieke gemeenschap. Namens de Rooms-katholieke geloofsgemeenschap ben ik naar de familie gegaan om hen onze deelneming te betuigen. En om, bij deze trieste gebeurtenis waarin we allen toch met lege handen staan, in ieder geval naast hen te staan en hun verdriet mee te voelen.

Gedachtenismis

Er volgde een gedachtenisviering in de Buitenkerk in Kampen. Een Chaldeeus-katholieke

priester droeg samen met een diaken de mis op. De gehele mis werd gezongen; wanneer de priester ophield, dan ging de diaken verder. Heel bijzonder, heel mooi. De gebruikte taal was afwisselend Arabisch en Aramees.

Het Arabisch is de spreektaal en het Aramees de liturgische taal, zoals bij ons het Latijn. Het Aramees is overigens ook de taal die onze Heer sprak, toen Hij op aarde was. Dat accentueert nog eens de oude christelijke wortels van de Irakese Kerk.

Na de mis werd ik uitgenodigd om mee te gaan en samen met hen een maaltijd te gebruiken. Erg gastvrij: ik voelde me daar heel welkom. En ik kan nu ook heel goed begrijpen waarom mensen van Irakese afkomst het liefst de gerechten eten die ze vanuit Irak gewend zijn; want ik moet toegeven dat het een heerlijke maaltijd was. Een mooi gebruik ook: om na het afscheid van iemand die overleden is, samen te komen om zo de verbondenheid met elkaar te bevestigen.

Thuis voelen

Ik heb die week, dat ik bij de familie kwam en de plechtigheid in de kerk heb mee mogen maken, duidelijk iets van saamhorigheid ervaren. Liever hadden we een andere aanleiding daartoe gehad. Maar ik hoop dat deze gebeurtenis er toe mag bijdragen dat de christenen van Irakese afkomst zich wat meer thuis mogen gaan voelen, hier in de Nederlandse Katholieke kerk. En anderzijds, dat de autochtone katholieken wat meer begrip mogen krijgen voor deze mensen. Het zijn onze medegelovigen, weliswaar van een andere afkomst, maar we delen hetzelfde geloof.

Dank

Bij deze wil ik de parochianen van de Buitenkerk in Kampen bedanken, die het mogelijk hebben gemaakt om deze familie de ruimte te geven. Om het verlies van deze jongen op zo'n manier

te kunnen beleven, dat het voor hen herkenbaar en eigen was. Hopelijk draagt deze gebeurtenis bij aan de onderlinge verbondenheid tussen de gemeenschappen. Dan kan dit op zichzelf zo verdrietige gebeuren ons helpen om meer waardering te krijgen voor elkaars geloofsbeleving.

Aanstelling verlengd

Jeanne Gerretzen-Veldhuis

Mooi bericht

Per 1 december 2020 is – met instemming van de bisschop – mijn aanstelling als parochie-medewerkster in de parochie Thomas a Kempis verlengd voor 3 jaar. Een mooie gelegenheid om ook via deze brief nog eens aan te geven wat die aanstelling inhoudt.

Hoe het allemaal begon

Een stukje geschiedenis: toen onze jongste van vier dochters ook naar school ging, stond ik op een tweesprong. Voor alle vier was ik 'thuismoeder' geweest, maar nu kwam er meer ruimte. 'Zal ik weer directie-secretaresse worden of zal ik iets heel anders gaan doen?' Al langer was er het verlangen om meer te leren over mijn geloof en dus besloot ik – in navolging van mijn moeder een aantal jaren daarvoor – de Pastorale School te gaan volgen. Na die twee jaar kwam er opnieuw zo'n keuze. Een betaalde baan zoeken of doorgaan op deze weg. Mijn verlangen naar méér werd steeds sterker en in overleg met man en kinderen ging ik een jaar later de Diocesane Kadervorming volgen. Daar werd ik opgeleid tot parochiemedewerkster.

Dit is een vrijwilligersfunctie in onze kerk voor formeel gemiddeld 15 uur. Wie mij wat beter kent, weet wel hoe dit informeel uitpakt.... maar dat is mijn eigen keuze!

De opleiding

De Diocesane Kadervorming was een twee- of driejarige opleiding die inmiddels al een poosje niet meer bestaat. Naast een algemeen gedeelte koos ik als specialisatie voor catechese en liturgie. Ter afsluiting heb ik een project opgezet in mijn thuisparochie. Het ging om een cursus 'groeien in geloof' voor ouders, die in de jaren daarvoor een kind hadden laten dopen. Aansluitend heb ik nog training gehad in het voorgaan in diverse vieringen.

Eerste aanstelling

In 1999 kreeg ik mijn diploma en na opnieuw goed nadenken werd ik in september 2000 in een feestelijke viering aangesteld als parochiemedewerkster in de parochie Verrijzenis des Heren in Zwolle-Noord. Na de fusie in 2001 werd dat de parochie Thomas a Kempis, eerst alleen in de stad Zwolle en later samen met Kampen, IJsselmuiden, Hasselt en Hattem.

Motivatie

Ik heb destijds deze keuze gemaakt, geïnspireerd door het Evangelie, waarin we worden opgeroepen onze talenten niet in de grond te stoppen. Dit werd mij al met de paplepel ingegoten door mijn ouders, die zelf ook zeer actieve en betrokken parochianen waren. Maar ook de kerk is mij dierbaar als plek van samenkomst voor vele geloofsgenoten. Het Verhaal doorgeven, elkaar voeden in geloof en mijn steentje bijdragen aan een kerk van nu en morgen, geeft mij veel voldoening.

De nieuwe aanstelling

In de nieuwe aanstelling staat het volgende: 'De parochiedewerkster zal ten behoeve van de parochie onder leiding van de pastoor en in overleg met het pastoraal team en het bestuur ondersteunend en uitvoerend taken vervullen. Daarom maakt zij als toegevoegd lid deel uit van het pastoraal team. De eindverantwoordelijkheid voor haar inzet en voor haar concrete werkzaamheden berust bij de pastoor van de parochie'. Als belangrijkste taken richt ik mij op:

- het voorgaan in vieringen;
- het begeleiden van werkgroepen;
- het voorgaan bij uitvaarten;
- wat verder voorhanden is of komt.

De toekomst

Doorgaans doe ik dit alles met veel plezier en voldoening. Natuurlijk.... we zijn het niet altijd met elkaar eens en er zijn ook momenten, waarop het lastiger is. In de afgelopen twintig jaren zijn de pastorale teams elke paar jaar van samenstelling veranderd. Iedere pastoor is weer anders, inzichten wijzigen en dat vraagt steeds weer

om aanpassing. Maar gelukkig blijken eerlijkheid, openheid, wederzijds respect en af en toe een goed gesprek telkens ruimte te geven om samen verder te gaan. De contacten met parochianen en vrijwilligers zijn heel fijn en maken mij dankbaar, dat ik dit mooie werk mag doen. En zolang de gezondheid het toelaat, hoop ik, zoals de bisschop zo mooi in zijn brief schrijft, 'met veel vrucht binnen de parochie werkzaam te zijn'. Graag tot ziens dus!

Help, ik heb honger

Fokke van Dalen, diaken

Buiten de boot

Honger is dichterbij dan wij wellicht denken. Velen redden het niet om de versnelde ontwikkeling van communicatie, wetten en regels van onze maatschappij te volgen. Zij vallen buiten de boot. Ook het leven zelf trekt een wissel en leidt in veel gevallen tot een onherroepelijke weg van verarming en nood.

Voedselbank als teken

Is dat dan dichtbij die honger, vraagt u zich wellicht af? Het is veel dichterbij dan u en ik denken. We zien niet altijd de mensen in armoede. Maar het ontstaan van de voedselbanken is een teken van de nood die velen in ons land treft. De voedsel-

banken helpen bij de nood van velen die, door welke oorzaak dan ook, plots in armoede geraakt. Daarbij kan je denken aan faillissement, oplopende schulden, een gestopte uitkering, verlies van woon- en verblijfplaats, verslavingsproblematiek, crisis door een stukgelopen huwelijk of korting op sociale bijstand. Alleen al in Zwolle maken meer dan 300 cliënten gebruik van de voedselbank en in Kampen zijn dat er zo'n 150.

De hulpvraag

Jezus spreekt over aalmoezen. Het is een gebaar dat maar klein lijkt, maar het is van wezenlijk belang om onze christennaastenliefde te tonen. Soms hoor je mensen zeggen dat armen niet om bijstand horen te vragen. Die vraag om hulp wordt gezien als profiteren van de maatschappij

of je belachelijk maken omdat je jezelf niet kunt redden. In zo'n wereld, waar zwakheid wordt gezien als falen, betekent het niet vragen om een bijdrage echter vaak nog verder wegzakken in nood en armoede.

Onze opdracht

Als christenen hebben wij een opdracht om armoede te bestrijden uit naastenliefde. Het geven

van een donatie kan een begin zijn. Door te geven erken je dat wat je hebt niet alleen voor je zelf is, maar dat een deel van je bezit ook aan de armen toebehoort. We kunnen niet leven ver weg van de armen, zonder in hun ogen te kijken of iets voor hen te doen. Zoals de rijke man die elke dag overvloedig feestte, terwijl Lazarus bij zijn poort lag (vgl. Lucas 16, 19-36).

Aandacht geven

Een gift is een vorm van aandacht geven aan iemand die het nodig heeft. Iemand die we vaak voorbij lopen maar met wie we juist die ene keer in gesprek raken. Geven betekent op deze bijzondere wijze tastbare hulp schenken. Het betekent de mensen die het minder hebben niet vermijden, niet hen de rug toe te keren, maar hen helpen en naar hen omzien.

Concreet

Begin december gaan we producten inzamelen in de basiliek te Zwolle. Dat doen we dit jaar van 22 november tot 12 december. Naast de gebruikelijke openingstijden van de kerk gebeurt dat tevens op drie zaterdagen. De locaties Kampen en IJsselmuiden zamelen nog tot eind februari producten in. Kijkt u voor meer informatie op de website van de basiliek of op die van de parochie Thomas a Kempis. Wellicht is dit ook voor de andere lokaties een goed moment om over inzamelen na te gaan denken. Ik kan u daarbij altijd van dienst zijn.

De voedselbank, heeft u er een boodschap aan?

Alvast hartelijk dank!

Bedevaart van morgen

André van Boven, diaken

Einde van een tijdperk

In de laatste week van november werd bekend, dat Nederlands oudste bedevaartsorganisatie na 137 jaar ophoudt te bestaan. De Stichting VNB moet noodgedwongen stoppen met het organiseren van reizen naar o.a. Lourdes, Rome, Jeruzalem en Fatima. Het coronavirus en de bijbehorende beperkingen maken het onmogelijk om met groepen pelgrims op bedevaart te gaan. In 2020 zijn alle geplande reizen afgelast en door de voortdurende onzekerheid kan er voor de eerste helft van 2021 nog niets worden voorbereid. Door het wegvallen van al die inkomsten heeft de directie van de Stichting VNB moeten besluiten tot een 'gecontroleerde liquidatie'.

Nuchtere club

Mijn eerste kennismaking met (toen nog) de 'Vereniging Nationale Bedevaarten' dateert van 1986. Destijds nog niet als pelgrim maar als theologiestudent die zich oriënteerde op het maken van een studiereis naar Israël. Later werd ik mee-reizende pastor bij bedevaarten naar Lourdes. Ik bewaar er goede herinneringen aan en

dat heeft veel te maken met de manier waarop de VNB de reizen aanpakt. In de loop van de tijd leerde ik de mensen van de kleine organisatie beter kennen, met name wanneer de dingen eens niet volgens plan verliepen en er geïmproviseerd moest worden. Praktisch, flexibel en deskundig, zo denk ik aan hen terug. Nu zij hun baan verliezen, wens ik hen sterkte toe bij de afbouw en hoop ik dat zij spoedig elders aan de slag kunnen.

Gevolgen

In onze parochies hebben wij veel te maken gehad met de Stichting VNB bij bedevaarten naar Lourdes, Kevelaer en Israël. Dit jaar in mei zouden collega Theo van der Sman en ik met ruim dertig parochianen naar Israël afreizen. Alles leek in kanalen en kruiken tot in maart het virus toesloeg, zowel in Israël als bij ons in Nederland. Heilige plaatsen gesloten, vliegtuigen aan de grond, reisbestemming rood gekleurd, einde bedevaart. Gelukkig heeft de VNB toegezegd, dat onze pelgrims geen financieel nadeel zullen onderkennen van deze annulering. Die belofte is nog eens bevestigd nu de Stichting VNB aan de afbouw is begonnen. Onze voorgenomen parochiebedevaart naar Lourdes, die voor oktober 2020 op het programma stond, werd in maart al afgeblazen voordat de organisatie begonnen was.

Lange termijn

Als gevolg van de sluiting van de Stichting VNB ziet het er op de langere termijn wel wat zorgelijk uit voor wie op bedevaart wil gaan. De grote kracht van een gespecialiseerde reisorganisatie zit in het 'ontzorgen' van de plaatselijke initiatiefnemers. Alle praktische zaken die bij een reis komen kijken, zijn dan geregeld en meestal tegen een aantrekkelijk tarief. Dat valt nu weg en maakt het lastiger om groepsgewijs op reis te gaan.

Perspectief

Toch heb ik het volste vertrouwen dat wij met de parochianen in de toekomst op bedevaart zullen gaan. Wie eenmaal als pelgrim op reis is geweest naar een heilig oord, weet van de rijke ervaringen, de verbondenheid met elkaar, de mooie ontmoetingen en het onverwachte plezier onderweg. Nu de vertrouwde VNB wegvalt, gaan wij op zoek naar andere mogelijkheden om een bedevaart te organiseren. En als het aan mij ligt, doen we dat bij de eerste de beste gelegenheid die zich voordoet na de corona-ellende.

In deze moeilijke en onzekere tijd
wensen wij u van harte een

Zalig Kerstfeest!

Pastoraal team & parochiebesturen

Thomas a Kempisparochie

H. Christoffelparochie

H. Norbertusparochie

Colofon

De pastorale brief is een tijdelijke uitgave van het pastoraal team in Coronatijd. De brief is gericht aan alle parochianen. De leden van het pastoraal team zijn als volgt te bereiken:

Ton Huitink:	06 - 20 57 06 69 a.huitink@pastoraalteam.com
Jaap Scholten:	06 - 31 17 93 54 j.scholten@pastoraalteam.com
Jeanne Gerretzen:	06 - 12 78 24 35 j.gerretzen@pastoraalteam.com
Theo van der Sman:	06 - 51 07 53 32 tllmvandersman@kpnmail.nl
André van Boven:	06 - 57 54 11 73 a.vanboven@pastoraalteam.com

Vieringen online

**Uitzendingen vanuit de
O.L.V. Basiliek te Zwolle**

Voor de parochianen die niet kunnen of durven deelnemen aan vieringen in de kerken gaat de eredienst toch door. Het pastoraal team verzorgt op dinsdag, woensdag en vrijdag een Eucharistieviering die via het internet wordt uitgezonden. Aanvang is steeds om 19.00 uur. Op zondagmorgen wordt de viering van 11.00 uur uitgezonden. Alle vieringen zijn te vinden op:

Facebook.com

zoek op 'basiliek.olv zwolle.3'

Youtube.com

zoek op 'OLV basiliek Zwolle'